

SZÉLCSEND

Zúg a vad szél, viharzik az eső,
Megroggyan a világ, elfogy minden erő,
Villámfények tépdelik az ég sötétlő árnyait,
Arcomra merevítve könnyeim megtört fényeit.

Mert zúg a vad szél, viharzik az eső,
Rakéták csapódnak, vérben úszik a mező,
Bombák süvítésétől fénylik fel az ég alja,
Arcokon a félelem a ráncokat csontjaikig marja.

Lövészárkokban széttépett, véres hús szaga,
Miközben egyre távolabb az otthon, a virágillatú éjszaka.
Vajon kinek az agyréme, hogy az út mentén
derékba törve nyögjenek a lombjaikat vesztett fák,
Vajon miféle örültek miatt siratják fiukat
Keserves könnyeikkel az elárvult anyák?
Vajon miféle vad elme az, aki nem érti:
Ember, ha megölnöd népedet, hol lesz a te hazád?

Mert zúg a vad szél, viharzik az eső,
Apokalipszis rémével riogató atomfelhő,
Örültek uszítják egymásnak a föld népét,
Egyre távolabb menekítve az oly nagyon várt békét,
Mert a zord idő vad háborúkat rejt,
De a világ bár szenved, ám nem felejt!

Fegyverek ösztüzében ömlik az ártatlanok vére.
Vajon lesz-e még valaha ártatlan az ártatlan testvére?
Akit harcba parancsolnak, nem lehet bátor, nem lehet merész,
Mert meghalni indul - félelmében reszket az elveszett józan ész.
Végtelen örületbe robban a gyilkos borzalom,
Vajon segíthet-e még a megváltó kezétől várt oltalom?

Pedig milyen egyszerű lehetne...

Ha a nap melege megsimogathatná minden ember lelkét,
Ha a nap fénye elűzhetné a vad vihar vad szelét,
Ha a virágok nem a sírok fölött nyílnának,
Ha az emberek mindenhol a békére vágnának -
Hiszen akkor végre a vad vihar lecseng,
És átöleli a világot az oly nagyon áhított szélcsend.